

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/65/2020
Identifikačné číslo spisu:	7717012201
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7717012201.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného N. S. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 25. novembra 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného N. S. proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo 17. septembra 2018, sp. zn. 4T/143/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 1. apríla 2019, sp. zn. 8To/107/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. S. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 17. septembra 2018, sp. zn. 4T/143/2017, uznal obvineného N. S. vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorý spáchal tak, že

od presne nezistenej doby najneskôr od decembra roku 2016 do 22. februára 2017 páchal drogovú trestnú činnosť tým spôsobom, že z doposiaľ presne nezisteného zdroja si zadovážoval omamné a psychotropné látky a to predovšetkým pervitín, tento prechovával na neznámych miestach a následne ho odpredával v nezistenom množstve za rôzne peňažné sumy alebo poskytoval bez odplaty osobám T. H., K. N. a N. D., A. D., pričom dňa 22. februára 2017 v čase okolo 16.00 hod. v Michalovciach na parkovisku pred OC Idea odpredal K. R., nar. XX. R. XXXX, bytom I., ul. W. č. XXX/X, okr. T. pervitín v množstve 0,81 g, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 16 obvykle jednorazových dávok drogy, ktorá je spôsobilá po aplikácii ovplyvniť psychiku človeka a následne po zadržení policajťami PPÚ KR PZ Košice po výzve vyšetrovateľa PZ v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal 3,57 g pervitínu, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 71 obvykle jednorazových dávok drogy, ktorá je spôsobilá po aplikácii ovplyvniť psychiku človeka, kde pervitín je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny

psychotropných látok.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov a osem mesiacov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) a § 74 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie, ktoré sa vykoná ambulantnou formou. Súčasne podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému ochranný dohľad na dobu jedného roka.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 1. apríla 2019, sp. zn. 8To/107/2018, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Inak napadnutý rozsudok zostal nezmenený.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému a jeho obhajcovi doručené 5. septembra 2019, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 22. júla 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený N. S. po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných konštatoval, že v súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v spojení s naplnením dôvodu uvedenom v § 374 ods. 3 Trestného poriadku v súdnom konaní a priori nesmie byť zo strany štátnych orgánov vedome porušené akékoľvek jeho právo, ktoré mu garantujú zákony, Ústava Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Namietal, že od začiatku prejednávania veci pred súdom obhajoba poukazovala na zásadné pochybenia prípravného konania, ktoré sa podľa neho preniesli aj do súdneho konania. Prokurátor a vyšetrovateľ v inkvičnom prípravnom konaní nikdy nemali záujem reálne posudzovať, resp. objektívne skúmať zákonnosť prípravného konania a zákonnosť získania dôkazných prostriedkov. Preto je podľa neho nepochopiteľné a nelogické, že reálna existencia viacerých zásadných pochybení evidovaných a aj konštatovaných v tejto trestnej veci, ako i preukázané neunesenie dôkazného bremena prokurátorom, nevedli k súdnemu spochybneniu dôvodnosti a správnosti obžaloby.

V ďalšej časti uviedol, že niektoré zásadné pochybenia boli už konštatované a aj popisne identifikované, i definitívne odstránené v rámci prvého odvolacieho konania (konštatovaná nezákonnosť a nepoužiteľnosť príkazov na domovú prehliadku a nezákonnosť použitia dôkazov na takéto príkazy nadväzujúce, porušenie princípu prezumpcie nevinu, konštatovaná nepoužiteľnosť nekompletne predložených odposluchov). Zdôraznil, že vyššie uvedené pochybenia a nezákonnosť predložených dôkazov nijako nezapríčinil s tým, že samotná existencia vyššie uvedených, ustálených a zreteľne konštatovaných pochybení sa nijakým spôsobom sebareflexne a záväzujúco nepremietla do druhého rozsudku okresného súdu. Ním naznačené a zreteľné pochybenia mali byť postačujúce na odmietnutie obžaloby bez ohľadu na skutočnosť, čo bolo obsahom takéhoto zväzku predloženého spolu s obžalobou na súd. Podľa obvineného bolo postupom orgánov činných v trestnom konaní jednoznačne porušené právo na obhajobu a súdmi bolo takéto porušenie prehliadnuté, alebo dokonca až odobrené. V ďalšom potvrdil, že si zadovážoval drogu výlučne pre seba, no nikdy sa nepriznal ku skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Podľa názoru obvineného aplikácia základnej zásady in dubio pro reo nenašla uplatnenie v súdnom konaní, keďže ani po vrátení veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie nijako neprispelo k prehodnoteniu zjavne nespravodlivého a nezákonného prvého rozsudku a bol vyhlásený okresným súdom prakticky totožný no pre obvineného fatálny rozsudok. Pokračoval, že prokurátor v konaní neunesol dôkazné bremeno, a práve súdy mu ho pomáhali udržať v akceptovateľnej forme. Dodal, že vo veci neboli produkované relevantné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé zákonne založiť uznanie jeho viny

tak, aby to aspoň spĺňalo minimálne požadované podmienky zákonného rozsudku, za súčasného rešpektovania zásad spravodlivého procesu. Obvinený ďalej namietal nesprávne vyhodnotené skutkové zistenia, ktoré boli do rozsudku nedôvodne a nekriticky súdom prevzaté z obžaloby, ako aj spôsob akým súd vyhodnocoval vykonané dôkazy iba v jeho neprospech, ktorý bol poznačený nepochopením argumentov a rozporov, na ktoré obhajoba v konaní aktívne poukazovala a ich prezentovala. V tejto súvislosti ešte dodal, že snaha súdu za každú cenu pomstychtivo ho odsúdiť zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, a to bez ohľadu na absenciu relevantných a jednoznačných dôkazov, sa pretransformovala v plnej miere do neobjektívneho a neobhájiteľného rozhodnutia. Preto považoval naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku za objektívne podložené, preukázané, odôvodnené a opodstatnené.

Uplatnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku považoval za primárny a nosný predmet dovolania. Doterajšie rozsudky súdov oboch stupňov sú podľa obvineného založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Nenamietal a priori skutkové zistenia súdov, ale ich nesprávne vyhodnotenie a priradenie pod nepríslušnú skutkovú podstatu a jeho nesprávne právne posúdenie ako obzvlášť závažného zločinu. Dodal, že preukázateľne nespáchal obzvlášť závažný zločin, tento mu nebol preukázaný, no napriek tomu bol zaň odsúdený. Konanie okresného a fakticky aj krajského súdu bolo realizované v rozpore s ustanovením § 2 ods. 19 Trestného poriadku, keďže v konaní pred nimi nebolo preukázané, že by bol tzv. dílerom. Jeho reálne postavenie bolo vždy iba v polohe občasného a nepravidelného konzumenta drogy, čo aj nikdy nepopieral. Z vykonaných dôkazov podľa neho vyplynulo, že skutok nespáchal na viacerých osobách a nemohol tak naplniť kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania. Podľa názoru obvineného takto neurčito a fádne formulovanými výrazmi výrok nemôže založiť trestnú zodpovednosť konkrétnej osoby za spáchanie obzvlášť závažného zločinu. Pokračoval, že takto formulovaná skutková veta však nezodpovedá realite a nie je súladná ani s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní. Svedkovia uvedení vo výrokovej vete rozsudku pred okresným súdom nikdy nepotvrdili správnosť výrokovej vety, naopak doslovne vyvrátili tvrdenia skutkovej vety rozsudku a na hlavnom pojednávaní výslovne popreli, že by im odpredával v nezistenom množstve za rôzne peňažné sumy alebo poskytol bez odplaty omamné a psychotropné látky.

Podľa obvineného je zarážajúce, že bol odsúdený z obzvlášť závažného zločinu len na základe obsahu výpovedí svedkov z prípravného konania, ktorých údajnú jedinečnú hodnovernosť a pravdivosť obhajuje okresný súd argumentom, že bol pri ich realizácii v prípravnom konaní zúčastnený predchádzajúci obhajca, čo má asi podľa súdu predstavovať aj akúsi garanciu pravdivosti, správnosti, vierohodnosti a zákonnosti jednotlivých výpovedí. Pre obvineného ostáva nezodpovedané, prečo okresný súd vyhodnotil akúkoľvek zmenu obsahu výpovede svedka oproti prípravnému konaniu spôsobom, že ide o účelovú a nedôveryhodnú snahu pomôcť obvinenému. V tejto súvislosti nemožno podľa neho opomenúť aj psychologický faktor zloženia prísahy svedkom o povinnosti pred súdom vypovedať pravdu, ktorá určite viac vplýva na pravdovravnosť svedka pri výpovedi na hlavnom pojednávaní, v porovnaní s výsluchom v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom, kde podľa neho svedok nikdy neskladá prísahu. Vyjadril názor, že každá výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní musí mať prednosť pred výpoveďou svedka v prípravnom konaní. V ďalšej časti poskytol objektívnu analýzu konkrétneho obsahu výpovedí jednotlivých svedkov (T. H., K. N., N. D., A. D., K. R., K. C. a O. X.); a uviedol, že v celom trestnom konaní nebol produkovaný relevantný dôkaz, teda nebolo preukázané, že osobám uvedeným v skutkovej vete odpredal omamnú látku, čím podľa neho je výrok rozsudku, resp. samotný skutok priradený pod nesprávnu právnu kvalifikáciu. Rovnako podľa jeho názoru sa okresný i krajský súd dostatočne nevysporiadali s kvalifikáciou na viacerých osobách, keďže sa preukázalo, že skutkové okolnosti neodôvodňovali použitie prísnejšej právnej kvalifikácie konanie obvineného vo forme „závažnejšieho spôsobu konania“. Ďalej uviedol, že ním uvádzané pochybenia mali zásadný vplyv na jeho postavenie ako obvineného v zmysle ustanovenia § 172 ods. 2 Trestného zákona, čím podľa neho došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v jeho neprospech. Preto považuje naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu za objektívne podložené, preukázané, odôvodnené a opodstatnené.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku obvinený uviedol, že v jeho trestnej veci došlo v prvostupňovom konaní k viacerým porušeniam zákonných ustanovení, pričom tieto porušenia (pochybenia) neboli, napriek jeho upozorneniam, vôbec skúmané a napravené, a to ani v odvolacom konaní, v ktorom rovnako došlo podľa neho k flagrantnému porušeniu jeho práv a zákonných ustanovení. Z postupu krajského súdu podľa obvineného vyplýva, že mu nedal kvalifikovanú a dostatočnú odpoveď na hlavné dôvody jeho odvolania. Uviedol, že súdne rozhodnutie sa musí vysporiadať s obranou obvineného najmä vtedy, keď je založená v poukázaní na nezákonnosť a nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov a na nezákonnom spôsobe vedenia konania. Aj v tomto smere podľa neho rozhodnutie krajského súdu mlčí, a preto ho považuje za nedostatočné, keďže nespĺňa potreby riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia.

V závere svojho dovolania obvinený uviedol, že v jeho prípade dovolacie konanie predstavuje akúsi hybridnú formu odvolacieho konania, keďže podľa neho neboli evidované a flagrantné pochybenia z prvostupňového konania napravené v odvolacom konaní. Preto zopakoval, že naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 374 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s dovolacími dôvodmi uvedenými v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku považoval za objektívne podložené, preukázané, odôvodnené a opodstatnené.

Na základe vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že napadnutými rozsudkami, konaniami a rozhodnutiami, ktoré týmto rozsudkom predchádzali, bol najmä v ustanoveniach § 172 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 10, ods. 12, ods. 14 Trestného poriadku, čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušený zákon v neprospech obvineného. Ďalej zrušil napadnuté rozsudky ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozsudky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu stratili podklad; prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň, aby obvineného nebral do väzby a prepustil ho z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným N. S. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne

odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Je potrebné zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného N. S. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaniu a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V podanom dovolaní ide teda celkom zjavne opäť iba o námietky skutkového charakteru, ktoré sú naviac nepodraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani pod akýkoľvek iný pre obvineného dostupný dôvod dovolania, nakoľko obsahovo smeruje konkrétne voči rozsahu vykonaného dokazovania, ktoré obvinený hodnotí podľa svojich obhajobných predstáv.

Obvinený porušenie práva na obhajobu vidí v tom, že zásadné pochybenia boli odstránené v rámci prvého odvolacieho konania a nespokojnosť, že samotné pochybenie nezapríčinil, pričom sa nepremietli do druhého rozsudku. Ním naznačované pochybenia mali byť postačujúce na odmietnutie obžaloby. Ako

už bolo konštatované, ani jedna z týchto námietok nenapĺňa rámec dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci tohto dôvodu dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy prvého a druhého stupňa nesprávne posúdili jeho konanie, keď ho právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd dodáva, že pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (napr. doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1, a § 172 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j) a § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 15/2015-I).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, v ktorom sa stotožnil so záverom okresného súdu, že obvinený je zo spáchania trestnej činnosti v rozsahu uvedenom v napadnutom rozsudku usvedčovaný tak samotnou výpoveďou obvineného z prípravného konania, ako aj výpoveďami svedkov A. D., T. H., K. N., N. D. a N. C., ktorí jednoznačne vo svojich výpovediach z prípravného konania potvrdili, že drogy od obvineného nakupovali, resp. dostávali za iné služby. Krajský súd súčasne konštatoval naplnenie pojmových znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, teda závažnejším spôsobom konania v zmysle § 138 písm. j) Trestného zákona na viacerých osobách (najmenej tri osoby podľa § 127 ods. 12 Trestného zákona). Možno teda dodať, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvineného týkajúce sa spochybňovania výpovedí jednotlivých svedkov, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať.

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje trest odňatia slobody na desať až pätnásť rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, krajský súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka postačí na nápravu obvineného a aj ochranu spoločnosti,

resp. takto uložený trest spĺňa za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona všetky kritéria z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka je pre obvineného priaznivejší, keďže je uložený pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Napokon v závere najvyšší súd k dovolaniu obvineného uvádza, že ustanovenie § 374 ods. 3 Trestného poriadku nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania, ale toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat' aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-I).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného N. S. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.